

O bucată de asfalt

Lola Kamalova

O bucată de asfalt

Desene de Igor Kondratyuk

Cuprins

Originally published as

A **Chunk of Asfalt and other Stories** by Lola Kamalova

Copyright © 2009

Toate drepturile rezervate.

Tradus în limba română cu permisiunea Grace Press Inc. U.S.A.

Tehnoredactarea computerizată: Dorcas Miller Traducerea: Mihaela Șveduneac

Tipărită în România sub îndrumarea Christian Aid Ministries Berlin, Ohio 44654 USA Ediția I-a Mai 2011

Pentru corespondență și alte comenzi adresați-vă la: **Asociația International Christian Aid Ministries**

O.P.I.Gh.P.I.C.P.I

Suceava 720300 România

Tel: 0230/533032 Email: info@icamro.org

ISBN 978-1-936208-26-5

O bucată de asfalt.....	3
„Ajutorul” Inei	8
Nu pierde binecuvântarea.....	11
Penarul.....	15
Cheia pierdută.....	17
Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.....	20
Puterealui Mișă.....	24
Întoarce bine pentru rău.....	28
Șasa obraznicul	31
Materialul de rochie.....	33
A venit miliția!.....	37
Chiar crezi în Dumnezeu?.....	41
Răsplata Mirabelei	45
Dosarul salvat.....	51
Ajutor de la Domnul.....	56

Prefață

Această carte a fost scrisă în țara Uzbekistan și conține povestiri despre locuitorii de acolo. Întâmplările sunt adevărate și se adresează copiilor și adolescenților. Unele nume și detalii au fost modificate pentru a face povestirea mai interesantă.

Din unele povestiri învățăm virtuți cum ar fi: cinstea, mulțumirea și bunătatea. Din altele aflăm despre percheziții, interogări și alte hărțuieli de pe vremea când Uzbekistanul era sub conducerea Uniunii Sovietice.

În Uzbekistan credincioșii încă sunt uneori hărțuiți de autorități. Câteodată, poliția întrerupe întâlnirile credincioșilor și confiscă literatura creștină, și sunt legi stricte pentru tipărirea și distribuirea literaturii creștine. Rugați-vă pentru oamenii din Uzbekistan!

O bucată de asfal

Într-o dimineață însorită de vară, Vova, un băiețel de șapte ani, asculta atent, împreună cu frații și surorile lui, pe tata care le povestea din Biblie întâmplarea despre Zacheu.

Zacheu locuia în Ierihon. Era un om scund, așa că a trebuit să se cațere într-un dud ca să-L vadă pe Isus. Isus a mers acasă la Zacheu. Oamenilor nu le-a plăcut acest lucru pentru că Zacheu le strângea banii și de multe ori era necinstit. Ei îl urau. Totuși, lui Zacheu îi era greu să mai trăiască așa. Dorea să-și schimbe viața și să fie pe placul lui Dumnezeu. El a spus: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.”

— Tot așa trebuie să facă și creștinul, continuă tata. Dacă știm că am greșit față de cineva, nu trebuie doar să ne cerem iertare, ci să-i facem și un bine. Atunci Domnul va fi mulțumit de noi, și rugăciunile noastre vor fi ascultate.

Copiii ascultau atenți această povestire interesantă.

„Îi dau înapoi împătrit”, se gândi Vova. Oare aș putea face așa?

După rugăciune, casa răsună de glasurile vesele ale copiilor. Cei mai mari se pregăteau de școală, iar cei mai mici se jucau și o ajutau pe mama după cum puteau.

Aproape de locuința lor era un centru de reciclare a hârtiei. Se plătea o sumă mică de bani pentru fiecare kilogram de hârtie.

Chiar dacă nu plătesc foarte mulți bani, se gândi Vova, aș putea duce câteva kilograme de hârtie. I-aș da banii mamei și ea ar putea cumpăra ceva ce avem nevoie. Vova îi spuse mamei ideea lui. Ea încuviință. — Ai dreptate, nu trebuie să aruncăm hârtia. E mult mai bine să o ducem la centru de reciclare.

Așa că el începu să caute în toată casa hârtie folosită - carnețele vechi și alte hârtii nefolositoare. Vova făcu un pachet și-l duse la centru de reciclare. Hârtia fu cântărită și el primi banii.

După un timp, Vova duse din nou hârtie. Dar de această dată nu a mai găsit foarte multă hârtie prin casă. Apoi își făcu un plan. *O să pun ceva greu în hârtie*, se hotărî el. Ieși afară după ce adunase hârtia. Cerul era senin și, din când în când, câte o adiere de vânt mișca frunzele, dar Vova nici măcar nu observa asta. Se uita când într-o parte, când în alta pentru a găsi un obiect greu. Dintr-odată, văzu o bucată de asfalt pe marginea drumului.

Exact ce-mi trebuie, se gândi Vova. Luă bucata de asfalt și o ascunse în mijlocul hârtiei ca să nu se observe. *Nu-i corect*, îi șopti conștiința. Dar el înăbuși acea șoaptă din inima lui.

— Bună ziua, spuse Vova mergând către locul de colectare. Am adus niște hârtie. Colectorul luă pachetul cu „hârtie” și-l cântări.

— Are patru kilograme, spuse el înmânându-i banii lui Vova. Băiețelul, rușinat, luă banii.

Nu-i cinstiț. înșeli, îi repeta conștiința. Dar îi era prea rușine să recunoască acum adevărul. Plecă tăcut, ținând în mână bancnota boțită.

Ajuns acasă, Vova îi dădu mamei banii ca și până acum, doar că de data asta fața nu-i mai radia de bucurie.

— Mama, am dat hârtia și uite banii! reuși el să spună. Vova ar fi vrut să mărturisească faptul că a înșelat.

Inima îi era împovărată. Simțea ceva în gât. Totuși, nu-i spuse nimic mamei.

Trecură câteva zile. Nimeni nu și-a dat seama de înșelăciunea lui, și se hotărî să facă același lucru din nou. De data asta, ascunse o cărămidă în pachetul de hârtie.

— Bună ziua. Am adus hârtie, spuse Vova de parcă totul era în ordine. Dar când așeză pachetul, și el, și colectorul au auzit un sunet ciudat. Colectorul se uită surprins prima dată la pachet, apoi la Vova. El înțelese totul. Tăcut, duse pachetul afară.

Vova luă pachetul și se întoarse acasă supărat. Inima îi era împovărată de vinovăție.

Arunc pachetul și mama nu o să afle niciodată, se gândi

el. I se păru că a mers mult timp, cu toate că centrul era aproape de casă.

Vova știa ce spune Biblia despre minciună.

O să-i spun totul mamei, suspină Vova în drum spre casă. Mama era în bucătărie și spăla vasele.

— Mama, trebuie să-ți spun ceva.

Ea se opri din spălatul vaselor și veni la fiul ei. Observă că ceva îl deranja.

— Ia loc, fiule. Ce s-a întâmplat?

— Am făcut ceva rău. Am înșelat.

— Ai înșelat? Pe cine?

— Pe colectorul de hârtie. Săptămâna trecută, când am dus hârtie, am ascuns o bucată de asfalt în pachet. Omul acela nu și-a dat seama. Astăzi am pus o cărămidă. Când am pus jos pachetul, cărămida a făcut zgomot și colectorul și-a dat seama ce am făcut. Nu m-a certat, doar a scos pachetul afară. Știu că e greșit să minți. Și mai ales că noi suntem credincioși. Ce să fac? Vova își lăsă capul în piept.

— Da, este greșit să minți, confirmă mama. E bine că ți-ai mărturisit greșeala.

Dumnezeu vrea să ne mărturisim păcatele. Acum trebuie să-ți ceri iertare de la colectorul de hârtie.

— Mama, când Zacheu a făcut ceva rău, el a dat înapoi împătrit, spuse Vova foarte serios. Vreau și eu să fac la fel. Am destui bani strânși ca să-i dau colectorului împătrit? Până la urmă, eu am pus bucata de asfalt, și el nu a observat și m-a plătit ca

și cum aș fi dat hârtie.

Mama numără banii.

— Ai destui bani, spuse ea.

Vova luă banii și merse la punctul de colectare a hârtiei. Intră timid.

— Domnule, începu Vova, iertați-mă că v-am înșelat. Știu că am făcut ceva foarte rău. Data trecută am pus o bucată de asfalt în hârtie. Acum vreau să vă returnez banii, în Biblie spune că dacă înșelăm trebuie să dăm împătrit înapoi.

— E bine că ai avut curajul să-ți mărturisești greșeala, spuse colectorul de hârtie. Dar cum știi ce scrie în Biblie?

— Părinții mei sunt credincioși. Citim Biblia în fiecare zi, așa că știu ce scrie.

Omul era surprins de tot ce auzea. Îi plăcea de acest băiețel căruia nu-i fusese teamă să vină să-și ceară iertare. Vova îi întinse banii.

— Nu trebuie. Păstrează-ți banii. Colectorul fu impresionat. Am o carte cu povestiri din Biblie și doresc să ți-o ofer. Ia și aceste carnețele și ciocolata.

Vova nu se așteptase la asta. Îl privi uimit pe colector.

— Hai, ia! E pentru tine.

— Mulțumesc mult, spuse Vova. Alergă acasă cu inima ușoară. Acum tot ce-l înconjură i se părea frumos. Conștiința îi era curată și totul era bine.

Acum Isus este mulțumit, se gândi bucuros.

„Ajutorul” Inei

În familia Belov de mult timp nu mai fusese nimeni bolnav. Dar acum, David, cel mai mic dintre copii, era bolnav. Mănca foarte puțin în ultimele zile. Mama îi dădu lui David medicamente și toată familia se rugă pentru însănătoșirea lui.

După câteva zile, se îmbolnăvi și Ina, fetița de trei ani. Făcu febră. Mama știa că Inei, asemeni altor copii, nu-i plăcea să ia medicamente. Așa că după ce puse medicamentele într-un păhărel, merse în camera ei și-i spuse:

— Ina, bea aceste medicamente acum, cât sunt aici.

— Mama, spuse ea, mă doare în gât. O să le beau pe rând, câte puțin. Poți să pleci. Cati, fetița de șase ani, avea grijă de Ina. Îi așeza perna, îi cânta sau doar vorbea cu ea ca să nu se plictisească.

După un timp, mama reveni să vadă dacă Ina își luase medicamentele. Dar fiica ei încă stătea cu paharul în mână. Ea veni în cameră de câteva ori, dar de fiecare dată vedea că medicamentele erau neatinse.

— Ina, ia medicamentele, îi reaminti mama.

Când reveni după câteva minute, paharul era gol și Ina era întinsă în pat.

— Foarte bine, o laudă mama pe Ina. Era bucuroasă că fetița a băut medicamentele. Veni seara. Febra Innei nu scăzuse deloc. Starea ei nu

J

9

* < * ' >

se îmbunătățise. Mama o strigă pe Cati, care avu grijă de Ina, și-i spuse:

— Cati, roagă-te pentru Ina. E încă foarte bolnavă. Cati dădu aprobator din cap și intră în camera Innei.

Mai târziu, merse la mama și-i spuse:

— Mama, să știi că eu am luat medicamentele Innei. Ea nu a vrut să le bea și eu am vrut să o ajut.

Mama rămase surprinsă. Cum să-i explice lui Cati că de fapt nu o ajutase deloc pe Inna?

— Cati, începu mama să-i explice, e bine că o iubești mult pe surioara ta. E foarte bine că ai grijă de ea. Dar „a ta faptă bună” nu a ajutat-o, ci i-a făcut mai rău. Acum înțeleg de ce Ina încă are febră. E bine că mi-ai spus. O să-i dau din nou medicamentele și o să mă asigur că le ia. Ai crezut că o ajuți pe Ina dacă bei medicamentele în locul ei, dar, de fapt, i-ai făcut mai mult rău. Așa că amândouă ați fost neascultătoare. Draga mea fiică, nu uita niciodată ce spune Biblia: „Ascultarea face mai mult decât jertfele.” Este foarte important să crești o fetiță ascultătoare.

înțelege?

Cati aprobă. Da, înțelese. De acum va încerca întotdeauna să fie ascultătoare.

Nu pierde binecuvântarea

— Fiule, roagă-te! îl îndemnă tata pe micuțul Petru. Dimineăta, după ce citiră din Biblie, întreaga familie

îngenunche pentru rugăciune. Fiecare se ruga pe rând, începând de la cel mai mic până la cel mai mare. Părinții se rugau la sfârșit. Întotdeauna Petru se ruga primul. Dar de data aceasta el nu vroia să se roage. Îngenunche, își împreună mâinile pentru rugăciune, închise ochii, dar tăcu.

— Copii, luați loc, spuse tata serios, după ce se ridicară de pe genunchi. Vreau să mai discutăm puțin. Acum neam rugat lui Dumnezeu și I-am cerut mila și paza pentru această zi. L-am rugat să ne binecuvânteze. Ce credeți, copii? Întrebă tatăl cu voce blândă. Este important sau au, să începem ziua cu rugăciune? Ce spune Domnul despre

acest lucru în Sfânta Scriptură?

— Oleg, îți amintești ce spune Biblia despre rugăciune? îl întrebă tatăl pe fiul lui cel mai mare.

— „Cereți, și vi se va da”, răspunse Oleg imediat.

— Așa este, aprobă tatăl. Dacă cerem binecuvântarea lui Dumnezeu peste această zi, cu siguranță El nu ne va lăsa. Dar dacă nu vrem să ne rugăm Lui vom pierde binecuvântarea.

După această discuție, Petru își ceru voie de la mama să se joace afară.

— Îți dau voie să mergi, doar dacă Vitia te va supraveghea, îi răspunse mama.

Petru alergă la fratele lui mai mare.

— Vitia, hai să ne jucăm afară. Mama nu-mi dă voie să merg singur.

Spre bucuria lui Petru, Vitia încuviință. Câinele lor, Pal, *alerga* prin curte. Lui Pal îi plăcea de stăpânii lui, dar îi putea mușca pe cei care treceau pe stradă. Așa că înainte ca băieții să plece din curte, îl legară pe Pal cu un lanț. Apoi au ieșit pe porțiță.

Costică, un băiat din vecini, se dădea cu bicicleta lui nouă în susul și în josul străzii. El era în clasa a șaptea și conducea bicicleta cu încredere. Cei mai mici se dădeau pe rând cu el, stând pe portbagajul bicicletei. Le plăcea asta și fiecare își aștepta rândul cu nerăbdare.

— Vitia pot să ma dau și eu cu bicicleta? întrebă Petru.

— Stai la rând, răspunse Vitia.

Tocmai atunci veni și Costică. Când îl văzu pe Petru la rând, îl salută prietenos. Erau vecini. Petru aștepta

răbdător să-i vină rândul. Acum era rândul lui.

— Ține-te strâns de mine, îl îndemnă Costică și începu a pedala bicicleta cu încredere. Era o zi frumoasă și senină, numai bine pentru a te da cu bicicleta.

Cu un zâmbet pe față, Vitia îl urmărea pe Petru cum se dădea cu bicicleta. Ajunseră la capătul străzii.

Acum trebuie să se întoarcă, se gândi Vitia. Dintr-o dată, văzu cum bicicleta se dezechilibra și auzi un strigăt puternic.

gr

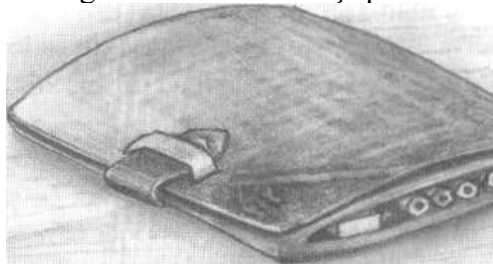
Costică întoarse bicicleta. În timp ce întoarse, Petru își prinse piciorul în spițele de la roată și băieții au căzut. Costică scapă doar cu câteva zgârieturi. Însă pe Petru îl dureau foarte tare piciorul și nu putea călca pe el. Pantalonii îi erau rupți și rănilor îi sângerau. Costică și Vitia l-au dus pe Petru acasă. Avea dureri mari și plângea. Se părea că și Pal a înțeles că se întâmplase ceva rău pentru că alergă să-i întâmpine pe băieți, dar se opri când lanțul nu-i dădu voie să meargă mai departe. îi privi lung, în timp ce intrau în curte. Băieții îl așezară cu grijă pe Petru, pe canapea. Imediat, mama chemă ambulanța. Petru fu dus la spital. Doctorul îi spuse că are un picior rupt și i-l puse în ghips.

Seara, când ajunsese acasă, Petru spuse cu tristețe:

— Mama, știu de ce mi-am rupt piciorul astăzi. Azi-dimineață n-am vrut să mă rog. Nu L-am rugat pe Isus să mă păzească astăzi și Dumnezeu nu m-a binecuvântat.

— Da, fiule, ai dreptate, îl aprobă mama. De acum o să-ți amintești cât este de important să te rogi? Domnul ne iubește și vrea să ne binecuvânteze, asta numai dacă noi nu refuzăm binecuvântarea Lui. Cred că ce s-a întâmplat astăzi te va ajuta să-ți amintești să nu neglijezi niciodată rugăciunea. Isus ne învață să ne rugăm și, uneori, o face trecându-ne prin încercări.

— Da, mama, acum înțeleg cât de rău este să începi ziua fără rugăciune. De acum o să mă rog în fiecare dimineață pentru ca Dumnezeu să mă binecuvânteze.

Penarul

Ana era în clasa întâi. Îi plăcea să învețe și avea note bune la toate obiectele.

Învățătoarea o lăudă. Și părinții erau bucuroși că era silitoare la școală.

Într-o zi prietena Anei veni la școală cu un penar nou. Anei îi plăcu acel penar. Era foarte bine dotat și avea mai multe compartimente. În aceste compartimente se găsea tot ce trebuia pentru scris și desenat.

Ce mi-ar plăcea și mie să am un penar ca acesta, se gândi Ana. Ea nu era invidioasă. Se bucura pentru prietena ei, care nu se lăuda niciodată, când avea un lucru nou. Ana își aminti că, la școala duminicală, a învățat că dacă cere ceva bun, Dumnezeu îi dă și că trebuie să se roage în Numele lui Isus Hristos.

Ana se hotărî să nu ceară un penar de la părinți, ci să-I spună lui Dumnezeu dorința ei. Așa că începu să se roage. Nu se îndoia că Dumnezeu îi ascultase rugăciunea. Timpul trecu și se apropia vacanța de iarnă. Ana continua să se roage.

Într-o seară, mama spuse:

— Ana, eu și tata am vrea să-ți oferim un cadou.

Și îi întinse fiicei un penar albastru deschis, nou și frumos.

— Mulțumesc! exclamă Ana bucuroasă.

Când deschise penarul, văzu că era exact ce-și dorea. Avea culori, carioci, o ascuțitoare strălucitoare și multe alte instrumente, pe care nici măcar nu le observase la început. Ce fericită era Ana!

Dintr-o dată, Ana lăsă penarul și spuse:

— Mama! Tata! Vreau să-I mulțumesc lui Isus că mi-a răspuns la rugăciune!

Părinții au rămas surprinși. Ei nu o auziră niciodată să se roage pentru un penar.

— Ana, te-ai rugat pentru penar?

— Da, în fiecare zi. Prietena mea avea un penar nou și mi-am dorit și eu unul, explică Ana. La școala duminicală, învățătoarea ne-a spus că dacă cerem ceva bun în numele lui Isus, Dumnezeu va răspunde rugăciunilor noastre. Așa că m-am rugat ca Dumnezeu să-mi dea un penar nou, dacă este voia Lui. Și mi-a răspuns la rugăciune.

— Da, aprobă tatăl. Domnul se îngrijește de nevoile noastre. Nici măcar noi, ca părinți, nu putem oferi copiilor noștri tot ce-și doresc ei, dar Dumnezeu are de toate și poate face ce vrea. Ana, este o binecuvântare pentru tine că mergi la școala duminicală și că înveți să te încrezi în Dumnezeu prin rugăciune.

Ana, împreună cu părinții ei, a îngenunchat și I-a mulțumit lui Isus că i-a ascultat rugăciunea și i-a trimis ce a cerut.

Cheia pierdută

Oare unde-i cheia? se întreabă Dan nedumerit. Se caută prin buzunare de mai multe ori. *Am crezut că am pus-o în buzunar, când am ieșit din casă.* Verifică din nou, cu grijă prin buzunare, dar nimic.

Ce-o să spun când ajung acasă? Sigur o să fiu pedepsit dacă recunosc că am pierdut-o. Mai bine găsesc o scuză.

Mergea alene pe drum, neștiind ce o să spună celor de acasă.

Când ajunsese acasă, nimeni nu-l întreba de cheie. Dar mai târziu, Sergiu, fratele lui mai mare, avea nevoie de ea.

— Dan, n-ai văzut cheia? întreabă el, pregătindu-se să meargă afară.

— Nu, răspunse Dan încet.

Dan, fiind crescut într-o familie creștină, știa că era păcat să minți. Dar pentru a scăpa de pedeapsă, a recurs la minciună.

— Unde o fi dispărut? întreabă Sergiu ridicând din umeri.

Curând, toți trei copiii căutau cheia. Dan căută și el împreună cu ceilalți. Se prefăcea că o căuta din greu.

După o căutare îndelungată, dar fără rezultate, Sergiu plecă. Fiecare copil își văzu de treaba lui, sperând că se va găsi cheia. Și Dan încercă să-și caute de lucru, dar nu era în stare să facă nimic. Era neliniștit și împovărat de vină. *Toți căutau cheia, crezând că e undeva prin casă, dar eu am pierdut-o pe stradă*, se gândi Dan cu tristețe.

Aceste gânduri îl tulburau mereu. De câteva ori era cât pe ce să mărturisească ce a făcut, dar de frica pedepsei, tăcu. Părea că nimeni nu observă tulburarea lui Dan, dar Domnul a văzut totul și nu a dorit ca el să continue în această stare de vinovăție.

Dumnezeu, prin intermediul conștiinței, îi aminti lui Dan că era mai bine să spună adevărul.

Trecură câteva zile. Aproape că uită de cheie, dar Dan tot nu avea pace. „Nu vă mințiți unii pe alții.” îi răsună în minte. Își aminti de ceea ce se citi dimineață, din Biblie, la timpul de închinare în familie. De mai multe ori, tata le-a explicat copiilor că este păcat să spună minciuni și că prin asta îl supără pe Domnul Isus. El nu poate răspunde la rugăciunile celor ce spun minciuni.

Gândurile lui Dan fură întrerupte de sunetul ușii care se deschise. Sergiu intra.

— Ce faci, micuțule? Sergiu îl mângâie cu blândețe pe Dan, pe cap.

Dan era cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Sergiu, am pierdut cheia pe afară, dar am spus că nu știu ce s-a întâmplat. Te-am mințit pe tine și pe toți ceilalți. Iartă-mă!

Dan știa că va fi pedepsit, pentru că era o faptă gravă.

Mai bine să mă pedepsească tata, se gândi el, *decât să mă mustre conștiința.*

Rămase surprins când văzu că Sergiu nu-l certă, ci doar spuse:

— De ce nu mi-ai spus mai repede? Puteam să comandăm altă cheie.

Dan răsuflă ușurat. Tulburarea dispăruse. *Mă bucur că am spus adevărul*, se gândi el. *Ce bine e să ai o conștiință curată.*

Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile

- Roza, ai grijă de Mila ca să nu meargă la apă sau să te stropească, spuse mama în timp ce spăla grâul din sac. Sacul era plin cu grâu. Mama presă sacul scufundat în apă. Apa se înroși.

- Mama, de ce s-a înroșit apa? întreabă Roza curioasă.

- Pentru că grâul este colorat, răspunse mama. Ea se îndreptă puțin.

- De ce a fost colorat?

- Pentru că niște oameni necinstiți au furat grâu de la colhoz, au făcut pâine și au vândut-o. Și din cauza asta cei de la colhoz n-au avut ce pune în pământ. Anul următor n-au avut ce recolta și multe familii abia dacă aveau ce mânca. După aceea, cei de la colhoz au început să coloreze grâul. Nu mai puteau vinde pâinea, pentru că imediat hoțul ar fi fost prins.

— De ce nu mâncăm pâine albă sau neagră? De ce tot timpul avem pâine de culoare rozalb? întrebă Roza nedumerită.

— Nu avem bani să cumpărăm pâine sau făină. Cei de la colhoz îl plătesc pe tata cu grâu colorat și nu cu bani. Roza, trebuie să-I mulțumești lui Dumnezeu și pentru pâinea aceasta. Dumnezeu nu ne lasă.

Acestea fiind spuse, mama se aplecă să spele pentru a treia și ultima dată grâul din sac.

Roza nu mai puse întrebări. La zece ani, înțelegea că nu-i era ușor mamei să se descurce cu treburile casnice și încerca întotdeauna să fie ascultătoare. Tata lucra pe câmp de dimineață până seara. Mama trebuia să facă toată treaba pe lângă casă. Tata era plătit foarte rar și primea patru saci de grâu pentru câteva luni de lucru. Familia lor era săracă.

Mila începu a plânge tare, trezind-o pe Roza din visare. Tata era pe câmp, iar mama era ocupată cu alte treburi, așa că trebuia să aibă grijă de surioara ei, ceea ce-i făcea plăcere. Roza se așeză cu Mila pe un covoraș și începu să-i arate jucării. Pronunța rar și clar numele animalelor de jucărie pentru ca Mila să le repete după ea.

— Uite un elefant! Asta-i o girafă. Iată și un iepuraș.

— 'Puras, repetă Mila șovăind.

După ce s-a jucat cu Mila și a adormit-o, Roza ieși încet din cameră.

— Mila a adormit, îi șopti ea mamei.

— Bine. Hai să mergem pe câmp.

Între timp, mama deja spălase grâul, îl sortă și-l puse la uscat pe o bucată de pânză. Grâul spălat era de culoare roz pal. Întotdeauna pâinea era rozalb. Mama măcina grâul. Cernea făina cu o sită. După ce frământa, lăsa aluatul să crească peste noapte. Uneori Roza cernea făina. Nu era o treabă grea și chiar îi plăcea.

În fiecare zi mergeau pe câmp. Culegeau păpădii, măcriș și trifoi. Acasă, mama le fierbea și după aceea le prăjea.

În mijlocul acestor încercări, întotdeauna mama își amintea versetul din Biblie: „Nu vă îngrijorați, deci, de ziua de mâine.”

Seara, după ce terminau treaba, Roza și mama stăteau comod, una lângă alta. Le plăcea să citească povestiri. În seara aceasta mama le citi despre o familie care a trecut prin încercări mari. Ascultând această întâmplare, Roza înțelese că acea familie a trecut prin greutăți mult mai mari decât ei, dar s-a încrezut în Dumnezeu și în promisiunea că El n-o va lăsa. Roza se rușina pentru că uneori credea că Dumnezeu îi uitase. Bineînțeles că El nu-i uitase! Întotdeauna bunul Isus își amintea de ei. Uneori, Roza vroia ceva dulce.

— Mama, vreau bomboane, spuse ea.

— Știi că nu avem, dar ne putem ruga lui Dumnezeu și El ne poate da ceea ce cerem. Ea se rugă. Într-o zi veni o prietenă și o servi cu bomboane pe Roza și pe Mila.

— Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea, spuse Roza fericită. Mama, văd că încercările

ne apropie mai mult de Dumnezeu.

— Da, așa este. O persoană se gândește prea puțin la Dumnezeu când totul îi merge bine. Crede că nu prea are nevoie de El. Uneori, Domnul îngăduie încercări în viața noastră ca să nu uităm să ne rugăm și să-I mulțumim lui Dumnezeu, chiar și pentru cele mai mărunte lucruri, care tot ne sunt dăruite de Creator.

Timpul trecu. Nevoile din această familie nu mai era la fel de mari, dar întotdeauna Roza își amintea cum Dumnezeu are grijă de copiii Lui. Niciodată El nu-i părăsește pe cei ce se încred în El.

"Vi

Puterea lui Misa

— Misa, hai cu noi. Vrem să ne jucăm pe computer. Orele se terminară și colegii îl înconjurară pe Misa.

— Jocurile sunt foarte interesante. Nu o să-ți pară rău dacă vii cu noi, încercau să-l convingă.

— Nu, spuse Misa. Părinții nu-mi dau voi să mă joc pe computer. Nu merg cu voi.

— Nu te teme. N-o să afle, încercau ei să-l înduplece. Spune-le că ai stat mai mult la școală. Jocurile astea sunt foarte interesante!

Plini de entuziasm, băieții îi povestiră lui Misa despre aceste jocuri. Părinții lor necredincioși nu le spuseră niciodată cât de periculoase erau. Însă părinții lui Misa știau că mulți copii cădeau în această capcană. De mai multe ori își avertizară copiii de aceste pericole.

— Copii, explică tata, jocurile pe computer influențează foarte mult imaginația. Cel ce joacă nu observă ce se petrece în jurul. În multe jocuri oamenii se omoară unii pe alții. Cei care joacă ajung să fie cruzi și fără milă. Le este greu să ierte și să accepte

iertarea, pentru că în timpul jocului se obișnuiesc să scape de cei care le stau în cale. Noi obișnuim să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu peste toate lucrurile. Dar îl putem ruga pe Dumnezeu să ne binecuvânteze în timp ce jucăm un joc atât de crud? Bineînțeles că nu. Dumnezeu nu-i poate binecuvânta pe cei ce fac așa. Nici măcar nu este sănătos să stai la computer când ai putea să faci exerciții fizice. Și mișcarea continuă de pe ecran îți obosește ochii.

Misa înțelegea foarte bine spusele tatălui și le spuse ferm băieților că nu va merge cu ei să se joace pe computer. El nu avea computer acasă.

Când ajunse acasă, le povesti părinților cum colegii au încercat să-l convingă să se joace pe computer și că el a refuzat. Părinții s-au bucurat că a fost ascultător.

După câteva zile, prietenii lui Misa îl căutară acasă.

— Misa, hai cu noi. Din nou încercau să-l convingă povestindu-i ce jocuri interesante se jucau.

Misa începea să șovăiască. Mama veni la el. Ea deja știa de ce au venit băieții și începu să le vorbească:

— Am auzit cum încercați să-l convingeți pe Misa să meargă cu voi să se joace pe computer. El nu are voie să meargă cu voi. Și vă sfătuiesc să nu jucați nici voi astfel de jocuri.

— Aceste jocuri se schimbă mereu și sunt foarte interesante. Nu trebuie să vă gândiți la toate pericolele -noi le depășim. Suntem puternici și îndrăzneți. Doar cei slabi nu joacă, răspunseră băieții. Ochii le scânteiau doar imaginându-se într-un mare pericol virtual și cum puteau cu ușurință să depășească obstacolele.

— De ce nu-l lăsați?

Misa stătea tăcut. Se ducea o luptă în interiorul lui. Era clar că nu dorea să apară ca un laș în fața colegilor de clasă.

— Aceste jocuri sunt dăunătoare și periculoase. Mama lui Misa le explică băieților vreme îndelungată de pericolele jocurilor pe computer. Trebuie să vă ocupați cu lucruri folositoare. Spuneți că sunteți puternici. Acum vă pun la încercare. Vedeți acele lemne de foc? Le arată lângă poartă o grămadă de lemne. Trebuie cărate în coteț. Puteți?

Băieții se apucară de treabă, dorind să dovedească că sunt puternici. La început le-a fost ușor și se mișcară repede. Dar după ceva timp obosiră și se mișcau tot mai încet. La sfârșit, când au terminat de cărat toate lemnele, de abia mai respirau. Se vedea că erau obosiți. Misa cărase lemne împreună cu ei, dar nu obosise la fel de tare. El era obișnuit să ajute pe lângă casă și să lucreze prin curte.

Când văzu că băieții terminară treaba, mama lui Misa spuse zâmbind:

— Băieți ați obosit. Haideți să beți un ceai!

— Suntem foarte obosiți și ne dor mâinile. Nu suntem obișnuiți cu o astfel de muncă, recunoscură ei.

— Știți de ce respirați greoi? Pentru că în loc să ajutați pe lângă casă, stați ore întregi jucându-vă pe computer. Misa este obișnuit să muncească. Întotdeauna lucrează și de asta nu a obosit la fel de mult ca voi.

Băieții erau rușinați. Slăbiciunea lor a fost vizibilă când li s-a cerut să facă ceva simplu. Știau că Misa era mai puternic decât ei. După această întâmplare n-au mai încercat să-l înduplece pe Misa să se joace pe computer.

— Mama, e bine că ai fost aici și m-ai ajutat în această situație dificilă, spuse Misa.

— Dumnezeu te-a ajutat să rezisti ispitei. Hai să-I mulțumim.

întoarce bine pentru rău

într-o zi caldă de primăvară, Ștefan mergea pe drum, cântând fericit, cu o sacoșă în mână. Mama îl rugase să cumpere pâine. Fredona o cântare pe care o învățase nu de mult la școala duminicală: „De copil mă-ncred în Tine./Scumpul meu Isus./Totdeauna ești cu mine./Tu așa mi-ai spus.”

Când ajunsese lângă magazin, cineva îi spusese batjocoritor:

— Hei, tu! Stai! Unde mergi cu aia?

Surprins, Ștefan se opri din cântat și se întoarse. Pe partea dreaptă a drumului era o gașcă de băieți. După cum arătau, se vedea că părinții nu se îngrijeau de ei. Un băiat era îmbrăcat cu niște blugi zdrențuroși, altul cu o cămașă de la care lipseau mai mulți nasturi. Ștefan nu reuși să-i analizeze pe toți băieții. Nici măcar nu știa cine-l strigase.

— Și aveai de gând să treci pe lângă noi? îl întrebă un băiat care nu avea nasturi la haină. Ai vrea tu!

Cei șase băieți îl înconjură pe Ștefan. Păreau să aibă zece ani, ca Ștefan.

La început doar se dădeau la el, așteptând ca Ștefan să sară la bătaie. Văzând că el nu se mișcă și că nu avea de gând să se bată, îl loviră de câteva ori și fugiră.

Când ajunsese acasă, mama observă imediat că ochiul stâng îi era roșu.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea alarmată. Te-a lovit cineva?

Ștefan dădu din cap. Ochii îi jucau în lacrimi. Merse în brațele mamei și începu să plângă. După ce se liniști, îi povesti ce se întâmplase.

— I-ai lovit înapoi? îl întrebă mama.

— Nu, răspunse Ștefan încet. Am vrut. Nu erau prea mari. Dar m-am abținut pentru că Isus ne învață să ne iubim chiar și vrăjmașii.

Mama era supărată de ce s-a întâmplat, dar totuși se bucura că Ștefan nu a lovit înapoi.

— Asta înseamnă să biiuiești, spuse mama, zâmbind mulțumită. Suntem răsplătiți în cer și pe pământ ori de câte ori biruim.

Acestea fiind spuse, mama luă un pachet de ciocolată care-i plăcea foarte mult lui Ștefan. Ea se aștepta ca el să mănânce măcar o bucată.

Dar el stătea liniștit și se gândea. Apoi întrebă:

— Mama, îmi dai voie să dau bomboanele băieților care m-au lovit? în Biblie spune să întoarcem bine pentru rău.

— Bineînțeles, răspunse mama îmbrățișându-l. O astfel de faptă este pe placul lui Dumnezeu. Și e mult mai bine decât dacă le-ai mânca singur pe toate.

Ștefan luă bomboanele și se îndreptă spre magazin. De la distanță îi putea vedea pe băieții care l-au lovit. Când ajunsese aproape, văzu că erau doar patru băieți.

— Poftim! spuse Ștefan, întinzând cutia cu bomboane. Ambalajul auriu strălucea în lumina soarelui. Băieții erau rușinați. De rușine, unul se întoarse și nu luă nicio bomboană. Ceilalți băieți se serviră, pentru că știau că mai rar se ivea ocazia să mănânce bomboane de ciocolată.

Ștefan explică:

— Atunci când m-ați lovit, am vrut să vă lovesc și eu înapoi. Dar Isus ne învață să întoarcem bine pentru rău. Așa că, vă rog mâncați aceste bomboane. Eu vă iert pentru că m-ați bătut!

Sașa obraznicul

— Mamă, obraznicul de Sașa m-a tachinat din nou! se plânse Zina imediat ce intră în casă. E obraznic și certăreț!

Sașa era un adolescent care locuia pe aceeași stradă cu familia Zinei. El dădea bătaie de cap vecinilor. Ceilalți copii erau sătui de obrăznicile lui.

— Zina, hai să ne rugăm pentru el, îi sugeră mama liniștită.

îngenuncheară și se rugară. Zina se rugă ca Dumnezeu să o ajute să nu fie supărată pe Sașa și ca el să se pocăiască.

Peste câteva zile, după ce Zina și mama se întoarseră de la piață, îl văzură pe Sașa mergând pe drum cu o bâță.

— Ia te uită! Sașa ăsta nu face nimic altceva decât să se plimbe, spuse fetița bosumflată.

— Zina, nu uita că ne-am rugat pentru el, îi reaminti cu blândețe mama. Nu-i frumos sate porți așa.

La piață mama cumpără mere. Scoase câteva mere din sacoșă.

— Dă-i merele astea lui Sașa. Probabil că nimeni nu-i dă ceva bun.

— Dar, mamă, el s-a purtat urât cu mine de atâtea ori.

— El nu-L are pe Isus în inimă și de asta se poartă urât. Domnul îi poate schimba inima. Sașa știe că noi suntem creștini. Gestul acesta ar putea fi o mărturie pentru el. Zina luă merele și merse la Sașa, care o privea batjocoritor.

— Bună, Sașa. Ia merele acestea. Sunt foarte gustoase, spuse ea, neștiind dacă le va lua sau nu.

Sașa o privi nedumerit pe Zina. El s-a purtat foarte urât cu ea și acum ea îi oferea mere. Nu înțelegea cum e posibil. După ce se gândi puțin, luă merele. Cu toate că Zina nu-l auzise să mulțumească, așa cum ar fi fost normal, inima îi era ușurată.

— Mama, mă bucur că i-am dat ceva bun. A rămas surprins.

După aceea Sașa nu a mai tachinat-o pe Zina.

— Sașa nu se mai poartă urât cu mine, când merg afară, o informă Zina pe mama ei după câteva zile.

— în Biblie spune: „Rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” Noi ne-am rugat pentru Sașa și Dumnezeu a schimbat lucrurile.

— E bine c-am făcut cum ne învață Biblia, spuse Zina bucuroasă.

Materialul de rochie

— Elena, ai doisprezece ani. Nu vrei să înveți a coase? întrebă mama zâmbind.

— Da, mamă, răspunse Elena bucuroasă. Știa că-i va plăcea să coase.

— E nevoie de multă răbdare, dar dacă încerci, peste câtva timp o să coși rochii pentru tine și surorile tale. în viață e bine să știi a coase. Biblia ne povestește despre Dorea, cea care era foarte harnică și pricepută. Cosea haine pentru săraci și, în special, pentru văduve. Era bogată în fapte bune. N-ai vrea să fii ca ea?

— Bineînțeles! exclamă Elena. Era foarte încântată. Dar cine o să mă învețe să cos?

— Tanti Mila. Deja am vorbit cu ea și a fost de acord. Tanti Mila era prietena mamei și locuia în apropiere. După ce își termina lecțiile și treaba pe acasă, Elena mergea la tanti Mila. Îi plăcu foarte mult prima lecție de croitorie. Învăță cum să folosească mașina de cusut și diferite feluri de cusături. Mergea de două ori pe săptămână la lecțiile de croitorie. În timpul liber, din alte zile, exersa cusutul acasă.

— Mamă, tanti Mila mi-a spus să aduc material de o rochie, spuse Elena într-o zi. Ea mă ajută la croit și eu o cos. Elena o privea pe mama plină de speranță. Își dorea foarte mult să-și coase o rochie.

Mama știa că nu avea material și nici bani să cumpere. Cum să-i spună Elenei când aceasta își dorea atât de mult să coase o rochie? Totuși, îi spuse:

— Draga mea, nu avem material de o rochie și nici bani ca să cumpărăm. Însă slujim unui Dumnezeu mareț, care are de toate și-I putem spune Lui nevoile noastre. Restul copiilor se adunară în jurul mamei, care vorbea cu Elena, și ascultau.

— Dragii mei, continuă mama, vreau să vă povestesc o experiență din viața mea și cum Domnul, în mod miraculos, mi-a răspuns la rugăciune. Copiii se așezară mai comod, unii pe canapea, alții pe scaune, în timp ce mama le povestea o întâmplare din viața ei.

— După cum știți, am crescut într-o familie cu doisprezece copii. Eram al șaptelea copil. Părinții nu reușeau să ne dea de toate, deși se străduiau să ne asigure tot ce aveam nevoie. După terminarea școlii am început să lucrez. Pe atunci aveam șaptesprezece ani. Aveam o pereche de cizme vechi și, dacă ploua, mă udam la picioare. Bani câștigați îi dădeam părinților ca să cumpere cele necesare. Nu aveam cum strânge bani pentru cizme. Așa a trecut un timp. Am tot mers la serviciu cu cizmele vechi. Treptat, am început să mă îngrijorez și chiar m-am descurajat. Dar ce puteam face? Nu aveam alte cizme. Într-o zi, citind din Biblie, am dat peste versetul care spune: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.” Citind și meditănd asupra acestui verset, am înțeles că Dumnezeu dorea să-I spun Lui nevoia mea. M-am liniștit după rugăciune. Nu știu cât timp a trecut, dar oricum nu prea mult, până când au venit în vizită niște prieteni de-ai părinților mei. Ei au dat câte un cadou fiecărui copil. Eu am primit cizme. *Sigur nu-s mărimea mea*, mă gândeam eu. Când le-am probat, îmi veneau foarte bine. Imediat mi-am amintit că m-am rugat pentru cizme și I-am mulțumit lui Dumnezeu că mi-a răspuns la rugăciune. Copiii, Dumnezeu ne cunoaște nevoile chiar înainte să I le spunem, dar dorește să I le încredințăm Lui. Astfel ne bazăm pe El și ne încredem în Cuvântul Său.

Mama și copiii se rugară. După aceea, inima Elenei era plină de speranță că Dumnezeu îi va răspunde la rugăciune.

Trecură patru zile. Pe lângă școală și treaba de acasă, Elena îl ajuta la matematică pe Petru, un vecin. Astăzi îl ajută o oră, după care se pregăti să plece acasă.

— Acum o să te descurci singur să rezolvi aceste probleme, îi spuse Elena cu blândețe, pregătindu-se de plecare. La revedere! Și se îndreptă spre ușă.

— Așteaptă, o strigă bunica lui Petru. Vreau să-ți dau niște material.

O opri pe Elena să-și taie o bucată de material maroniu.

— Mai de mult coseam și eu, dar acum mi-a slăbit vederea și nu mai pot coase. Nu mai am nevoie de acest material. Poate coși tu ceva.

Elenei nu-i venea a crede și nu știa cum să-i mulțumească acestei femei bune. Acum avea material de rochie și putea continua lecțiile de croitorie. Isus îi răspunse la rugăciune și încă ce repede!

Ajungând acasă, Elena îi spuse mamei vestea cea bună.

— Ai cerut materialul de la bunica lui Petru? o întreabă mama îngrijorată.

— Nu, nici măcar n-am amintit de cusut, răspunse Elena. Isus mi-a răspuns foarte repede la rugăciune. El poate face orice, rosti ea bucuroasă.

— Așa este. Dar să nu uiți să-I mulțumești. Să ne ajute Domnul să nu avem inimi nemulțumitoare. Domnului îi pasă foarte mult de noi, îi reaminti mama cu blândețe. Mama și fata îngenuncheară. Îi mulțumiră bunului Păstor din toată inima pentru că a răspuns la rugăciune în chip atât de minunat.

A venit miliția!

Era anul 1965. Irina tocmai împlinise șase ani. Credea că este mare și o ajuta pe bunica prin casă. Sora ei mai mică, Tania, avea patru ani și dorea să facă și ea ceva. Încercă să o ajute pe Irina, dar mai mult o încurca decât o ajuta.

Era cald în casă. Nu de mult aprinse focul în sobă, iar acum era plină cu cocs și antracit (cărbune). De obicei aprindeau focul cu cocs, și după aceea puneau antracit. Antracitul este strălucitor, de culoare gri închis. Nu puneau în sobă bucăți mari de antracit, ci mai întâi le mărunțea.

La capătul curții era o magazie pentru cărbuni. Acolo era o grămadă de bucăți mari de cocs și antracit. Copiilor le plăcea să fărâmițeze cărbunele. Se puteau uita ca într-o oglindă pe marginile ascuțite ale cărbunelui mărunțit.

— Irina, șterge masa și așează farfuriile, spuse Ana Dmitrievna, bunica Irinei și a Taniei.

— Și eu vreau să așez masa, o rugă Tania pe bunica.

— Poți scăpa ceva, Tania, explică bunica. O să te las când crești mai mare. Dar acum, te rog, ia un prosop și șterge cuțitele și furculițele.

Astăzi, Ana Dmitrievna își dorea foarte mult ca masa să fie un succes pentru că așteptau niște musafiri dragi. Soțul ei, Prokhor Stefanovici, era pastor, iar de multe ori literatura creștină era adusă la ei acasă. Astăzi, doi frați veneau tocmai din acest motiv.

Deja era spre sfârșitul toamnei. Soarele apunea mai devreme. Cei doi frați ajunseră cu bine la ei. Într-un sac au adus literatură.

Toți veniră la masă. Prokhor Stefanovici îi mulțumi în rugăciune Domnului pentru că i-a adus cu bine pe frați și ceru binecuvântarea Lui peste mâncare. Apoi se așezară în jurul mesei și vorbeau în timp ce mâncau.

— Am uitat să pun roșiile pe masă, își aminti Ana Dmitrievna și plecă afară.

Merse în pivnița, unde țineau mâncarea, ca să aducă roșiile. Ajunse pe scări, când auzi pe cineva strigând-o. Era o vecină.

— A venit miliția! o avertiză, în șoaptă, vecina alarmată.

Ana Dmitrievna se grăbi în casă și spuse soțului și vizitatorilor această veste. Cu toții îngenuncheară înaintea Singurului care îi putea ajuta în aceste momente dificile.

„Doamne,” se rugă Prokhor Stefanovici, „toate sunt în mâna Ta. Credem că ne vei

ajuta. Te rugăm să ai grijă de această hrană spirituală de care au atâta nevoie copiii Tăi. Ajută-ne, Te rugăm!"

După rugăciune, inima fiecăruia era plină de pace.

Sacul cu literatură creștină era în bucătărie. Trebuia ascuns. Dar unde? În timpul unei percheziții, tot ce era în casă și în curte era controlat cu grijă. Ana Dumitrievna luă sacul prețios, care părea să conțină coli de hârtie, și merse în magazia de cărbune. Aruncă sacul pe grămada de cărbune și imediat se întoarse în casă. Acolo puse repede în sac Biblia, cartea de cântări și niște documente și i-l dădu Irinei.

— Irina, rosti calm bunica pentru a nu-și alarma nepoțica, vine miliția să percheziționeze. Ascunde-te în pivniță.

În partea dreaptă a pivniței era un refugiu. Un om mare nu se putea ghemui acolo, dar era un ascunziș numai bun pentru Irina.

Abia apucă să se ascundă când auzi o bătaie puternică în poartă. Miliția ordonă săli se dea drumul. În scurt timp, auzi pași deasupra ei.

A venit miliția să percheziționeze, se gândi ea cu teamă.

Într-adevăr, casa era percheziționată. Miliția răscoli pe sub saltele, aruncă pe jos hainele din dulap și căută printre farfurii. Tania se cuibări lângă bunica și privea speriată la ce se întâmpla. Nu înțelegea de ce casa., în care s-a străduit să facă ordine, era într-o așa mare dezordine. Un milițian căută în sobă, sperând să găsească ceva. El aruncă pe jos cenușa. Niște milițieni căutau prin curte. Scoaseră toate găinile din coteț. Un alt milițian începu să răscolească grămada de cărbuni. Întoarse cărbunii și începu să-i fărâmițeze. Ca să nu se murdărească, se așeză pe un sac de acolo. După percheziție, nimeni nu mai trebuia să fărâmițeze cărbunele, pentru că aproape tot a fost mărunțit.

Miliția merse în pivniță, luminând peste tot în jur cu lanterna. Cu toate că n-o observaseră, Irinei îi era foarte teamă. Chiar după ce au plecat îi era frică să iasă din pivniță.

După o percheziție amănunțită, în care nu găsiră nimic, miliția plecă. Ana și Prokhor își luară rămas-bun de la musafiri. Înainte de a se despărți, fiecare, pe rând, îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că i-a păzit și a avut milă de ei în acea zi.

— Dumnezeu are grijă de noi când ne încredem în El, spuse Prokhor cu venerație. De data asta Și-a arătat puterea și tăria. Literatura creștină a fost păzită în mod miraculos. Numele Lui Sfânt să fie slăvit în veci!

Chiar crezi în Dumnezeu?

Era în anul 1980. Era o perioadă grea pentru credincioșii din Uniunea Sovietică, fiindcă ateismul era promovat.

Lena era în clasa a treia. Îi plăcea să învețe și încerca cu sârguință să facă temele pentru acasă. Stătea liniștită la ore și încerca să fie un exemplu bun prin comportamentul ei. Dar, totuși, de multe ori învățătoarea îi pune note mai mici decât merita. Și asta din cauză că părinții Lenei erau credincioși și o crescuseră în frică de Dumnezeu. Ei o educară conform Cuvântului lui Dumnezeu. La școală copiii erau învățați că nu există Dumnezeu.

— Nu există Dumnezeu. E doar un basm, încercă învățătoarea Lenei, Olga Konstantinovna, să-i convingă pe copii. Gagarin a zburat în spațiu și nu L-a văzut pe

Dumnezeu, dar sunt unii din clasă, continuă ea accentuând, *unii* care cred aceste basme despre Dumnezeu.

Apoi elevii se întorceau către Lena și o priveau, unii curioși, iar alții batjocoritor. Lena se simțea rănită când auzea cuvintele rostite de învățătoare și vedea privirile batjocoritoare ale colegilor de clasă. În astfel de momente își amintea de cuvintele tatălui: „Calea credinței nu este ușoară, dar și Isus a mers pe ea și ne ajută.”

Într-o zi, Olga Konstantinovna spuse clasei despre originea omului:

— Strămoșii noștri, explică ea cu autoritate, sunt maimuțele. Savanții ne-au arătat veriga lipsă dintre maimuțe și oameni. Dar unii din clasă cred că oamenii au fost creați de Dumnezeu.

Toții elevii priveau la Lena. Ea se schimbă la față, dar capul nu și-l plecă.

Până la urmă, e adevărat că Dumnezeu a creat oamenii, se gândi ea. Dacă Olga Konstantinovna ar citi Biblia, ar ști adevărul.

Lena era întotdeauna stresată la ore și era pregătită ca în orice moment să audă ceva la adresa ei. Astăzi totul decurse bine. Deja ieșise din hol, când o văzu pe Olga Konstantinovna care mergea și ea acasă. Amândouă se întâlniră și mergeau înspre stația de autobuz.

— Lena, începu Olga discuția, vreau să te întreb ceva. Chiar crezi în Dumnezeu?

— Da, bineînțeles că eu cred în Dumnezeu.

— Dar de ce crezi? Cum știi că există Dumnezeu?

— El îmi răspunde la rugăciuni. Când sunt bolnavă sau familia mea trece printr-o încercare, mă rog lui Dumnezeu și El îmi răspunde.

Acum îi era ușor să discute cu Olga Konstantinovna, care îi puneă aceste întrebări fără a o ataca. Părea că învățătoarea chiar dorea să audă explicațiile fetei.

— Dumnezeu mă ajută să nu mă răzbun și să nu spun minciuni, continuă să explice Lena entuziasmată. Mă rog Lui să mă ajute.

— Adică, te rogi?

— Da, în fiecare zi.

— Și citești Biblia?

— O citim toată familia împreună.

— De ce?

Era clar că Olga Konstantinovna nu înțelegea nimic din lucrurile acestea.

Lena își aminti cuvintele tatălui și i le repetă învățătoarei:

— La școală învățăm să citim, să scriem și să numărăm, dar Biblia ne învață cum să trăim.

Olga rămase surprinsă de acest răspuns simplu. Deja ajunseră în stație. Învățătoarea trebuia să meargă cu autobuzul, dar Lena locuia în apropiere.

— Veniți la adunare. Oricine este binevenit, o invită ea pe învățătoare înainte de a-și lua rămas bun.

Acasă, fata povesti părinților despre conversația cu Olga Konstantinovna. Tata spuse:

— Lena, e bine că ai vorbit deschis cu ea. Este foarte important să-I fii credincioasă lui Dumnezeu în fiecare situație.

Seara, când toată familia era adunată pentru citirea Bibliei și pentru rugăciune, Lena sugera:

— Să ne rugăm pentru Olga Konstantinovna, ca să-și deschidă inima lui Isus.

Răsplata Mirabelei

Partea 1

Într-o zi rece din noiembrie, Mirabela, elevă în clasa a VUI-a, mergea la școală sigură, pe sine. Prima oră avea matematica. Și-a făcut temele și nu întârzia la școală. Îi plăcea matematica, așa că ora trecea repede.

Dintr-odată, pe la jumătatea orei, veni directorul. Elevii se ridicară în picioare.

— Bună ziua. Luați loc, spuse directorul, apoi merse la profesoara de matematică, Marina Yurevna.

Cei doi discutară ceva în șoaptă. După ce plecă directorul, Marina Yurevna se îndreptă către Mirabela și spuse:

— Mirabela, mergi la direcțiune.

Ea o privi mirată pe profesoară, neînțelegând de ce a fost chemată la direcțiune. Dar Marina se întoarse

liniștită, cu fața la clasă și Mirabela plecă fără a primi vreo explicație.

Părinții Mirabelei erau creștini sinceri și își crescuseră copiii în frică de Dumnezeu. În acei ani, creștinii din Uniunea Sovietică erau persecutați. Dintr-odată își aminti că, în urmă cu câteva zile, casele unor credincioși au fost percheziționate, inclusiv casa lor. În timpul percheziției miliția a confiscat multe cărți cu cântece și poezii creștine, și așa rare în acele vremuri, și Biblii.

Gândindu-se la toate acestea, Mirabela merse la direcțiune și bătu la ușă emoționată. Apoi intră. Pe lângă director și diriginte, văzu încă trei oameni necunoscuți. Cu toate că aceștia din urmă nu purtau uniforme, Mirabela știu imediat că erau milițieni.

— Bună ziua, Mirabela, o salută un milițian.

Era un bărbat scund, cu păr cărunt și chiar dacă zâmbea, se citea pe el că ceva nu era în regulă. *Are ochii pătrunzători*, se gândi ea.

— Bună ziua, răspunse încet fata.

Mirabela văzu niște cărți pe biroul directorului. Era un Nou Testament, o carte de cântări, o carte de poezii și altele.

Și-a dat seama că aceste cărți au fost confiscate de la creștini. Posibil că unele erau ale familiei ei. Dar autoritățile niciodată nu ar returna cărțile, atunci ce căutau aici? Ochii Mirabelei se opriră asupra unei cărți de poezii. Nu de mult, începu să învețe o poezie, dar cartea a fost confiscată și nu a terminat-o de învățat.

Mirabela înțelegea acum că nu a fost chemată degeaba la direcțiune.

Acum mă vor interoga, își spuse ea încercând să-și adune gândurile. *Trebuie să am grijă să nu spun prea multe.*

- Mirabela, începu un milițian, știm că ești o eleva silitoare. Dirigintele te-a lăudat. Milițianul vorbea calm și prietenos, dar ea era agitată. Știa cum se purtau autoritățile cu credincioșii și își dădea seama că acest comportament frumos era doar o fațadă.

— Spune-mi, continuă el, recunoști cărțile? Luă cărțile de pe birou și i le înmâna Mirabelei.

Fata le luă și se uită liniștită la ele. Răsfoi cartea de poezii și găsi pagina cu poezia pe care începuse să o învețe.

Nu voi spune nimic, se gândi ea. Rămase tăcută, citind mai multe versuri dintr-o poezie pe care nu o învățase, încercând să o memoreze. Își dorea din inimă să recite această poezie duminică, la biserică.

— Știi cine aduce aceste cărți creștinilor? insistă milițianul arătându-i o fotografie cu niște frați. Îi recunoști? o întrebă el blând.

Mirabela știa că unii din acești frați au fost arestați și că acum erau la închisoare. Din nou se uită în cartea de poezii și continuă să învețe poezia.

Dirigintele interveni:

— Mirabela, ești o fată deșteaptă. Nu ai de ce te teme. Pur și simplu răspunde la

întrebări și poți merge înapoi în clasă.

— Nu am nimic de spus, răspunse ea plictisită.

O lăsară să plece fără a afla ceva de la ea. După ce plecă de la direcțiune, Mirabela merse la etajul al III-lea, unde învăța sora ei mai mică, Tania. Știa că s-ar putea să o cheme și pe sora ei la direcțiune.

Clasa a II-a tocmai începuse ora.

— Scuzați-mă, dar trebuie să discut cu Tania. Mirabela încercă să vorbească foarte încet. Merse la sora ei și-i șopti:

— Tania, ia-ți ghiozdanul și hai cu mine. Învățătoarea căuta ceva în sertarul de la catedră și nu

acordă atenție fetelor. Tania, fără a ști ce se întâmplă, își

luă repede ghiozdanul și ieși din clasă.

Fetele merseară repede pe hol și coborâră scările. Când erau jos, Mirabela îl văzu pe director că urcă scările profesorilor, care erau de partea cealaltă a clădirii. Înțelese că mergea după Tania și se bucură că avură timp să plece. Fetele se grăbiră către casă.

Acasă, le întâmpină mama. Era uimită să vadă că au venit așa devreme de la școală.

Mirabela îi povesti mamei tot ce s-a întâmplat la școală, iar aceasta se bucură că fata nu răspunse la întrebări.

— Bine că ai tăcut, spuse mama îmbrățișând-o.

Seara, după ce tata veni de la serviciu, îi povestiră și lui ce s-a întâmplat. Toată familia îngenunche pentru rugăciune. Copiii și părinții se rugară ca Dumnezeu să-i păzească, să-i ajute și să le dea curajul de care au nevoie pentru a-I rămâne credincioși în aceste vremuri grele de persecuție. Se rugară și pentru cei persecutați din pricina Evangheliei.

După aceea, tata spuse:

— Poate că vor mai fi greutăți și încercări. Trebuie să ne pregătim să le înfruntăm.

Partea 2

Trecu o perioadă de timp și sosi iarna. Mirabela, ca întotdeauna, încercă să se pregătească bine pentru școală. Dar de multe ori profesorii îi puneau note mai mici decât merita. Și asta pentru a le arăta celorlalți elevi că era codașă din cauză că credea în Dumnezeu. Tocmai pentru că credea în Dumnezeu, Mirabela învăța mult mai bine decât alți colegi, dar profesorii încercau să ascundă acest lucru prin faptul că-i puneau note mai mici.

Odată, când se uită în catalog, rămase surprinsă să vadă că avea nota 2 la chimie.

Imediat se uită la dată: 18 noiembrie. Prietena ei, Sveta, stătea lângă ea mirată.

— Tot timpul înveți și răspunzi bine. Nu-mi amintesc să nu-ți fi făcut tema. De ce ai luat nota 2?

Mirabela încercă să-și amintească ce temă a avut la chimie în ziua respectivă, că nu trecuse mult timp de atunci. Dintr-odată își aminti.

— N-am fost la școală pe 18 noiembrie. Am fost bolnavă, îi spuse Svetei. I-am dat dirigintelui scutirea medicală.

Era de înțeles că profesoara îi pusese nota 2 în catalog fără a se uita la dată. Sveta și Mirabela se hotărâră să discute cu profesoara de chimie.

— Doamna profesoară, mi-ați pus nota 2 pe data de 18 noiembrie. Am fost bolnavă atunci și am adus scutirea medicală.

Mirabela privi nedumerită la profesoara Nina Romanova. Spre surprinderea fetei, aceasta se întoarse și plecă din clasă fără a spune nimic.

Mirabela nu mai avea întrebări. Acum totul îi era clar. Își aminti de cuvintele

părinților: *Vom suferi pentru Domnul. Aceasta este calea pe care trebuie să meargă*

biserica. învăța să nu se descurajeze când profesorii îi puneau note mai mici decât merita. Colegii ei vedeau că era nedreptățită și începeau să pună întrebări despre Dumnezeu. Acest lucru era o răsplată adevărată pentru încercările pe care le suferise și îi întărea credința.

Dosarul salvat

Era spre sfârșitul verii și vremea era predominant frumoasă. Razele plăcute de soare străluceau pe cerul senin. Copiii familiei Girin făceau curățenie în apartament. Sașa făcea curățenie în dormitor, Irina spăla vasele la bucătărie, Natașa făcea ordine pe hol, iar copiii mai mici se jucau într-un colț. Tata încă era la serviciu, iar mama plecase la cumpărături. Copiii mai mari știau prea bine ce aveau de făcut și se străduiau să-și facă treaba cât de bine puteau. Mama nu le ceruse să faci ordine, ci ei au dorit să-i facă o surpriză. Își imaginau ce bucuroasă va fi mama când va vedea ordine și curățenie în apartament.

Sașa ștergea praful. Dintr-odată, sună cineva la ușă. Ea se întreba cine-o fi și fiind cea mai mare, merse să deschidă ușa. Copiii familiei Girin se bucurau de musafiri, însă de data aceasta fură peste măsură de bucuroși pentru că la ușă era Leonid Markovich, prietenul lor de familie. Copiii îl strigau nenea Leon.

Leonid Markovich era pastorul unei biserici. Locuia departe de ei, dar de multe ori venea pe la familia Girin când avea de rezolvat ceva treburi prin zonă. A stat acasă la ei destul de des.

În aceste vremuri grele de persecuție, copiii erau învățați să păstreze secrete. Nu puneau întrebări personale. Dacă venea un milițian la școală și-i chema într-o cameră separată ca să afle unde se întâlneau creștinii, cine conducea programele sau de unde primeau literatura creștină, copiii nu spuneau nimic.

Cu toate că se bucurau să-l vadă pe pastor, Sașa nu-l întrebă cât va sta și nici de ce a venit.

— Bună ziua, nenea Leon. Sașa îi zâmbi bucuroasă, lăsându-l să intre în apartament.

— Bună ziua, Sașa, îi răspunse Leonid Markovich călduros.

— Ne bucurăm că ați venit. Slavă Domnului că totul e bine.

Ceilalți copii se opriră din treburile lor și-l salutară afectuoși pe Leonid Markovich.

După ce discutară puțin, Sașa le spuse copiilor că ar trebui să termine curățenia.

Aceștia, ascultători, se apucară de treabă.

— Unde-i tata? întrebă șoptit Leonid.

Nu era greu de observat că era cufundat în gânduri.

— Este la serviciu, răspunse Sașa încet. Mama a mers la cumpărături și se va întoarce cât de curând. Haideți la masă să beți un ceai. Probabil, sunteți obosit.

Dar astăzi Leonid Markovich nu a venit să stea. Merse

pe hol și se gândi puțin, încercând să ia o decizie. Apoi se întoarse la Sașa și o întrebă:

— Pot să-ți încredințez ceva? E foarte important, spuse el încet. Pe chip i se citea o seriozitate neobișnuită.

— Da, o să încerc să am grijă, răspunse Sașa încet. Leonid îi întinse un dosar gri.

— Ascunde-l și nimeni, în afară de părinții tăi, n-ar trebui să știe de existența lui.

După ce dădu dosarul, Leonid Markovich își luă rămas-bun și plecă, fără să bea ceaiul. Se vedea că nu are

timp.

Seara, după ce copiii se culcară, Sașa le povesti părinților ce s-a întâmplat. Așa că ținură dosarul în casă. Doar ea și părinții știau unde era ascuns și nu se uită să vadă

ce este în el. își dădura seama că erau documente foarte importante, care nu trebuiau să ajungă în mâinile autorităților.

După un timp, familia Girin și restul credincioșilor afluă că Leonid Markovich a fost arestat și că era în închisoare. De obicei, după arestarea vreunui frate, autoritățile veneau și percheziționau casele în care știau că ar fi stat frații. Așa că familia Girin se gândea că ar fi posibil ca autoritățile să percheziționeze și casa lor.

Era un adevărat pericol. Nu așteptară mult până când avu loc percheziția. într-o dimineață, pe la ora șapte, se auzi la ușă o bătaie puternică și autoritară. Frica îi cuprinsese. Mama deschise ușa. Milițienii stăteau în pragul ușii.

— Aici locuiește familia Girin? Am venit să facem o percheziție.

Chiar atunci șapte sau opt oameni intrară în apartament, împrăștiindu-se prin camere. Dar mama nu le permise să intre în camera fetelor.

— încă nu sunt îmbrăcate, explică ea.

După bătaia din ușă și discuțiile de pe hol, Sașa înțelese că avea loc o percheziție. Ce trebuia făcut cu dosarul? Se bucura că dosarul era în camera ei, pentru că milițienii încă nu puteau intra să percheziționeze. Neștiind ce să facă, Sașa începu să se roage. „Doamne,” se rugă ea în gând, „ajută-mă. Nu știu ce să fac.”

Sașa știa din trecut, când milițienii au percheziționat apartamentul lor, că dacă doreau să găsească ceva, răscoleau peste tot. Vor căuta pe sub saltele, covoare, vor bate în perete și vor scoate totul din sertare. Era periculos să lase dosarul în cameră. Nu avea rost să-l lase în cameră și să sperie că nu va fi găsit.

Dintr-odată îi veni o idee. *Aruncă dosarul pe fereastră.* Ei locuiau la parter și în fața ferestrei din camera fetelor era un spațiu verde cu iarbă înaltă și tufișuri. însă ferestrele erau acoperite cu gratii.

Tot atunci milițienii ordonară să deschidă ușa pentru a percheziționa și camera fetelor. Natașa și Irina erau îmbrăcate și stăteau lângă ușă, în cameră, iar mama era de partea cealaltă. Mama din nou le explică milițienilor că fetele încă nu erau îmbrăcate. Și așa era, pentru că Misa, fetița cea mai mică nu se îmbrăcase. Nu se grăbea. Natașa și Irina înțelegeau de ce. Ele au văzut cum Sașa îndoia gratiile acolo unde erau slăbite și încerca să împingă ceva. Misa observă și ea. Cu toate că Sașa nu-i spusese nimic, s-au înțeles una pe alta fără cuvinte. După ce aruncă afară dosarul, niște reviste creștine și o carte de cântări, Sașa împinse la loc gratiile de fier ca să nu dea nimic de bănuț, în cele din urmă se îmbracă și Misa.

— Mama, suntem gata, o informară fetele. Milițienii intrară în cameră. Așa cum presupuse Sașa,

ei căutară cu atenție peste tot, dar fără niciun rezultat. După ce adunară literatura creștină găsită, plecară lăsând în urma lor dezordine.

După percheziție, părinții o întrebară pe Sașa surprinși:

— Sasa, n-au găsit dosarul?

— Nu, l-am aruncat pe fereastră afară, spuse Sașa emoționată. Le povesti părinților cum a procedat -cum a avut timp să arunce afară dosarul și niște literatură creștină.

Privi pe fereastră și era mulțumită că miliția plecase și că nimeni nu se uita. Sașa merse la tufișuri și adună „mâncarea spirituală”. Nimic nu se pierduse, totul era la loc.

Neîncetat, toată familia Girin mulțumi Domnului că El a fost cu ei și că a avut grijă de literatură și dosar. Cu adevărat Dumnezeu nostru este măreț, un făcător de minuni.

Ajutor de la Domnul

între anii 1933 - 1934 se dădu un decret precum că nu se va da sămânță de grâu lucrătorilor de la fermele colective. Grâul trebuia ars și îngropat.

Recolta de anul trecut a fost slabă și de-a lungul iernii friguroase mulți oameni au murit de foame. Pâinea se dădea doar pe cartele. De la cinci sute de grame până la șapte sute de grame de pâine pe zi se dădea lucrătorilor, iar casnicilor și copiilor li se dădea două sute de grame. Pâinea era neagră și cleioasă. Era periculos să meargă cineva pe stradă cu pâinea primită, pentru că putea fi atacat de hoți în orice moment ca să-i fure pâinea.

Familia Ladygin era îndurerată. Tata a fost arestat pentru că predicase Evanghelia. Mama rămase cu cei cinci copii. Familia locuia într-o casă din chirpici, cu două camere. Podeaua și pereții erau din lut. Acoperișul era căptușit cu pământ și acoperit cu un strat de ulei ars.

De când a fost arestat capul de familie, restul familiei era privată de anumite drepturi. Mai bine spus, nu aveau dreptul la cartela de pâine. În acea perioadă, în Uniunea Sovietică, era un sistem de cartele nu doar pentru pâine, dar și pentru alte alimente. Era imposibil să cumperi ceva fără cartelă.

De multe ori copiii se culcau flămânzi. Primăvara, mama și copiii mergeau pe câmp. Culegeau măcriș, păpădii, pătlagină și alte ierburi din care făcea mama supă. Atunci casele de rugăciune erau închise și era interzisă vizitarea familiilor pușcăriașilor. Guvernul pedepsea aspru dacă prindea pe cineva că ajută aceste familii. Dar Dumnezeu nu-și lasă niciodată copiii fără ajutor; și în aceste vremuri grele de foamete, El la timpul potrivit, le trimitea mâncare. Odată un frate de credință aduse familiei Ladygin niște șrot de floarea soarelui și tărâțe. Mama amestecă șrotul cu tărâțe și făcu turte pe plită.

Se apropia sărbătoarea nașterii Domnului Isus și familia se rugă: „Isuse, de ziua nașterii Tale, Te rugăm, trimite-ne o bucată de pâine. Amin.” Deja copiii se culcară flămânzi câteva nopți la rând, dar de data aceasta, când se rugară, erau plini de nădejde că Dumnezeu milostiv îi va ajuta în curând. Mama se rugă aproape toată noaptea ca Dumnezeu să aibă milă de copii, pentru ca să le mărească credința și nădejdea în Dumnezeu.

Într-o altă casă, în ajunul Crăciunului, bunica Lida nu putea dormi. Ea împreună cu soțul ei, bunicul Pakhom, îl

slujeau pe Hristos de mult timp. Nu aveau copii și doreau să ajute pe cineva de Crăciun. În seara aceasta, Dumnezeu le arătă cine avea cea mai mare nevoie de ajutor. Înainte de răsăritul soarelui, bunica Lida se trezi și-i spuse soțului ei dorința de a ajuta familia Ladygin. El o susținu plin de bucurie. Bunica a copt niște prăjituri și bulei. Puse zahăr într-un borcan, iar gem într-altul. Pregăti un pachet cu făină, orez și cartofi, la care mai adăugă o bucată de carne și o sticlă de ulei. Dimineața devreme, puse toate acestea pe o sanie și le duse familiei Ladygin.

Era o dimineață frumoasă de Crăciun. Soarele strălucea pe zăpada albă. Aerul rece era curat și proaspăt. Când ajunse bunicul Pakhom la căsuța din chirpici, copiii încă dormeau, inconștienți de ceea ce Hristos le pregătise acum, de ziua Lui.

Ce mult se bucurară copiii, dimineața, când se treziră și văzură atât de multă mâncare pe masă! Îngenuncheară cu toții și fiecare pe rând, cu lacrimi în ochi, îi mulțumiră Domnului pentru felul minunat în care le-a răspuns la rugăciune. Înainte de culcare, ei s-au rugat pentru o bucată de pâine, dar El, în mila Lui, le-a dat mult mai mult.

Niciodată nu uitară acest Crăciun.

Anii zburaseră. Încercările trecuseră. Văzând multe minuni în viața lor, copiii familiei Ladygin se apropiară de Dumnezeu. Fiecare pe rând I-au adus roadele pocăinței. Știau

că El le-a păzit viețile pentru ca acum să spună și altora despre dragostea și mila Sa.